

8 november 2009

Het heeft bijna de gehele nacht geregend.

Soeur H el ene brengt mij de drie 'Auweiler' pompen die ze hier nog hebben. Wie weet is  en van de drie nog werkbaar. Die pompen zijn robuust, compact en eenvoudig. Met een over en weer bewegende hendel openen en sluiten zich kleppen die water aanzuigen. Het pomphuis en de kleppen zijn uit brons vervaardigd. E en van de drie pompen ziet er, ook binnenin, goed uit. Alleen de dichting rond de as waarop de hendel bevestigd is zou wat kunnen lekken.

Tijdens de oorlogen die vanaf 1994 in Congo gewoed hebben, zijn zowat alle legers -van rebellen en andere- hier in de streek gepasseerd. De kloosters van de nonnetjes en de paters werden bezet, er werd enorm veel vernietigd in de streek en wat de inwoners, de vrouwen en meisjes vooral, aangedaan werd is te erg voor woorden. Dat dus ook de watervoorziening gesaboteerd werd, is duidelijk. Het is zelfs een wonder dat de drie pompen hier nog aanwezig zijn en dat  en van die drie nog werkt is bijna onvoorstelbaar.

Nadat de pompen gedemonteerd en gekuist zijn, slaag ik erin om van de drie pompen  en goede te assembleren. Paul komt langs en helpt mij om de pomp op de aanvoerbuis uit de cisterne te monteren. Dan gieten we de pomp vol en beginnen te pompen. Warempel! We pompen roest water op; roest omdat de aanvoerleiding sinds jaren geen water meer vervoerd heeft. Dan maken we de buis naar de watertoren vast op de pomp. We gieten de pomp vol langs een klein gaatje dat daarvoor dient en we beginnen te pompen. Weer pompen we water op. Plots komt Soeur H el ene aangelopen en vraagt ons een beetje paniekerig te stoppen met pompen. Alle kraantjes in het klooster en de school lekken, dus

als we water in de watertoren pompen zal alles daar binnen de kortste keren onder water staan. Dat kan niet de bedoeling zijn. Het is nu aan de nonnetjes om alle kranen en kraantjes op hun domein te (laten) herstellen, de watertoren uit te kuisen en dan vol te pompen en... te genieten van hun lopend water.

Tussendoor heb ik met de verantwoordelijke van de sterilisatie van het ziekenhuis en met Paul de nieuwe autoclaaf (een heel eenvoudig toestel zonder poespas), die we in Mapangu gekocht hebben, uitgetest. Conclusie: de autoclaaf werkt perfect, moet met hout warm gestookt worden, alleen de sterilisatietijd en de druk moeten in de gaten gehouden worden.

Ook de nieuwe centrifuge voor het labo (hematocrietbepaling) is uitgetest, ze werkt perfect. Het zou ideaal zijn mocht ze op zonne-energie kunnen draaien. Dan moet overdag de generator niet in werking gesteld worden om met het toestel te kunnen gebruiken.

Tegen 14u. zijn we bij Ghislaine en Lucien uitgenodigd voor het middagmaal. De administrateur generaal van Lomela, zijn adjoint en Henriette zijn er ook. Soeur Makri is 'de service'. We hebben lekker gegeten: rijst, maniokblaren, soep, geroosterde kip, geitenvlees, vers gebakken vis, lituma (een soort boulet van banaan), verse fruitsalade en bier. Er kwam van alles en nog wat ter sprake. Zo werd een idee als vallabel aanzien om een premie te geven per kilogram op de campus bijeengeraapt glasafval, een idee om over na te denken.